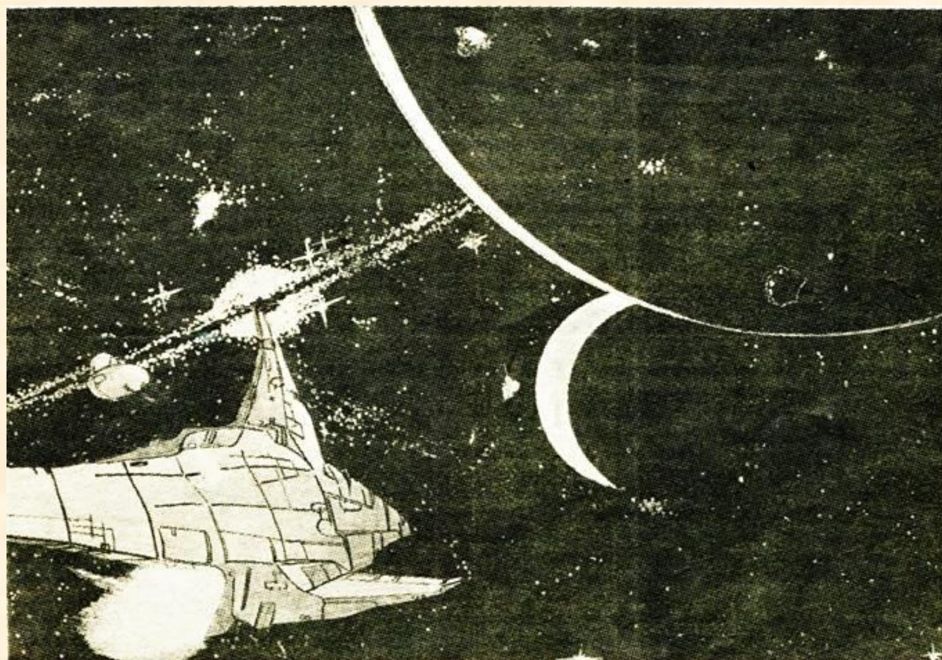
ZĂRGHITUL

TUDOR NEGOIŢĂ

— Ftiu, ftiu! Ftiuuu! Cazi, Marc, gata, te-am împuşcat!

— Dan, încetează imediat, zise R-17 pe un ton scăzut, dar plin de fermitate pedagogică.

— Ftiu! păru să răspundă Dan prompt şi total neimpresionat.

— Dănuţ, dragul meu, încercă R-20 să clarifice situaţia metodic şi cu tact. Acum ne aflăm la cea de-a doua lecţie de electrotehnică. Nu se poate ca tocmai tu...

— Care „sînt mai mare” etc. Ftiu, ftiu! Am mai auzit asta, replică la fel de prompt Dan, iar R-20 continuă netulburat:

— Da, care eşti mai mare, să manifeşti indisciplină şi...

— Ftiu, ftiu! Doly, şi tu ai murit, ce să-ţi fac, dacă-mi căşti gura ca proasta, în loc să te maschezi la teren?!

— Dan! făcu mai hotărît primul robot.

— Pe comoara piraţilor din Saturn, te ascult cu toată atenţia, R-17! Aud

tot ce spui, asigură grăbit Dan, care era cocoţat pe scaunul pilotului principal, ascuns după spătarul înalt şi bine capitonat, în mînă cu un bizar pistol de plastic confecţionat chiar de el, pe care îl agita acum victorios deasupra capului. Dar să cadă nătărăii ăştia doi! strigă puştiul indignat. Aşa-i jocul, cum naiba nu pricepi?! Trebuie să cadă, i-am împuşcat, gata, i-am lichidat pe toţi!

— Bine. Perfect, i-ai lichidat, conveni R-20.

— Dar să cadă!

— Ftiu, ftiu! Cad, na! Dar te-mpuşc şi eu pe tine înainte de-a muri, că te-ai descoperit, ţipă Marc, trîntindu-se pe mocheta groasă a camerei de comandă. Micuţa Doly îi urmă numaidecît exemplul rostogolindu-se pe-o rînă, în costumul ei cosmic greoi.

— Şi mai bine! aprecie R-20. Acum chiar este în regulă. Aţi murit toţi, deci puteţi asculta în linişte expunerea celei de-a doua teme, pe care R-17...

— Cuuum? A, nu! Exclus! Excluuus! urlă Dan îndîrjit. Nu-i corect, i-am împuşcat cu un K-3 dezintegrator, nu vedeţi?! Nu mai puteai să trăieşti nici o fracţiune de secundă, Marc! Eu n-am murit, deci, am învins! Au-aauuuu-ai-aia-u-aaaa! lansă el un original strigăt sălbatic de victorie, sări de pe scaunul de pilotaj şi începu să galopeze prin cameră, călare pe bagheta didactică cu care R-17 intenţiona să le indice pe rînd piesele componente ale celui mai simplu radioreceptor.

— Dan, trebuie să înţelegi, eşti acum la cea de-a...

— Ţi-am spus că te-ascult cu toată atenţia, R-17! Eu nu vreau să-ţi stric jocul, dar lasă-mă şi tu...

— Jocul? Dar eu nu mă joc acum, zise robotul. Vă predau...

— Mă rog, mă rog, dă-i cu entuziasm metodic înainte! îl îndemnă Dan călărind mai departe instrumentul didactic. Tu-dum, tu-dum! Tu-dum...

— Ce „tu-dum, tu-dum”? Ce-i aia? se interesă Marc.

— Aşa face calul, calul meu! explică Dan. Tu-dum, tu-dum! Exemplifică el gonind mai departe prin cabina de comandă cu o iuţeală explicabilă: spre deosebire de ceilalţi doi copii, nu purta costum de protecţie, iar gravitaţia micii planete pe care să găseau era redusă. Tu-dum, tu-dum, dur-du-rum! Am trecut un banal obstacol terestru, traduse Dan. Iar acum am să mă caţăr pe Stînca Neagră, printre capcane, cu declanşare foto-electrică, adăugă el, restituindu-i profesorului „calul”.

— Dan, ce-i cu tine? El nu-i Stînca Neagră, ci profesorul vostru, făcu neliniştit R-20.

— Ba acum e Stînca Neagră şi-am s-o escaladez! hotărî puştiul începînd să urce pe piciorul masiv al lui R-17. Zi-i înainte, profesore, pe Calea Lac-

tee, îţi înregistrez vorbele ca un casetofon.

— Asta o să vedem noi, acceptă R-17. Deci spuneam că piesele componente ale unui radioreceptor elementar, pentru că, v-am explicat în lecţia trecută, copii, cu noţiunile cele mai simple trebuie să începem.

— Doly, nu trişa, că te văd! avertiză Dan. N-ai voie să te mişti, ai murit!

— Şi pînă cînd trebuie să fiu moartă? întrebă Doly bosumflată.

— Pînă ajung eu în vîrful Stîncii Negre. După aia îţi vei relua rolul într-o dublură videoplasmatică pe care ai tăi o fabrică acum.

— Ascultă, Dan! Ce-nseamnă de fapt... vru să ştie Marc.

— Dublură videoplasmatică?

— Ei, aia ştiu. Ce-nseamnă „să mori”?

— Această chestiune o vom discuta la o altă lecţie, interveni R-17.

— Sigur, nu-i momentul acum, întări R-20. Problema e foarte comp...

— Aiurea! Ce-i complicat? Să mori înseamnă să nu mai fii, deloc. Să dispari pentru totdeauna, cum au dispărut părinţii noştri! aruncă Dan, întorcîndu-se spre cei doi de pe un braţ al lui R-17.

În cameră se făcu deodată o linişte stranie. R-20 reaminti:

— Vorbeam deci despre piesele componente ale celui mai simplu radioreceptor. Continuă, R-17, de ce te-ai oprit?

— Da, principalele piese componente... reluă celălalt robot.

Dar Doly îl întrerupse, ridicîndu-şi puţin capul blond.

— Deci tăticul şi mămica mea nu vor mai veni, nu se vor mai întoarce niciodată?! Deloc, deloc? E-adevărat R-17?

— Nu-i adevărat, încercă un ton cît mai convingător R-17.

Dan strigă însă de pe umărul lui:

— Ba-i adevărat, au murit, în Cosmos se şi moare, aşa-i jocul, Doly, părinţii noştri îl ştiau cînd au plecat de pe Terra! Bang, bang!

— E-adevărat, R-17? se interesă Marc.

— Voi trebuie să ascultaţi numai ce spun eu, începu R-17 încolţit. Să credeţi numai şi numai ce spun eu, vă interzic să ascultaţi măcar alte vorbe, preciză robotul, pentru că... Cine sînt eu, Marc, Doly?

— ...Eşti „cel mai bun, mai înţelept şi mai priceput robot din Univers”, scandară Marc şi Doly.

Dan rămăsese cu gura căscată, o clipă doar.

— A? făcu el. De unde-aţi mai scos-o şi pe-asta? De unde ştiţi, scumpilor, cum or fi fiind toţi ceilalţi roboţi din Univers? Şi dacă-i atît de grozav R-17, de ce nu poate repara staţia de emisie-recepţie a navei? Poftim?

— Are s-o repare, zise R-20. În ce-i priveşte pe părinţii voştri, Marc şi

Doly, ei bine, nu se ştie chiar exact dacă au murit, ei...

— Miiinte! Miiinte de stiiinge! Mint amîndoi, vă cred încă nişte papă-lapte! Au-auuu-ai-aia-uuu! Am ajuns şi-n vîrful Stîncii Negre, acum puteţi să vă întrupaţi în dubluri videoplasmatice, deveniţi feţe palide-verzi!

— De unde ştii că minte? se înfurie Marc, ridicîndu-se în picioare. De unde ştii tu, Dan?

— N-ai decît să verifici ce spun, citind jurnalele de bord! Ftiu, ftiu! Iar te-am împuşcat, bicisnică arătare cenuşie, trebuie să cazi!

— ...Parcă eram faţă verde-palidă, făcu posomorît Marc. Şi jurnalul de bord e încuiat, iar R-17 a pierdut cheia.

— Te-ai travestit, ca o puşlama cosmică ce eşti, iar de chei te mai poţi şi lipsi. Dă-mi puţin condensatoarele alea, R-17! Mulţumesc! Bam-bam! Bam, bam, bam! Bam-bam! însoţi Dan bocăniturile pe care le scotea pocnind ritmic calota cam teşită a capului lui R-17 cu cele două condensatoare. Bam-bam! Bam, bam, bam! Acum semnalizez fratelui meu cu piele roşie, explică rapid Dan şi continuă: Bam-bam! Bam, bam, bam! Ţi-am spus să cazi, Marc, de ce nu cazi?

— Uite că nu cad! îl înfruntă Marc. Vreau să ştiu dacă R-17 ne-a minţit, pe mine şi pe Doly, sau nu. E esenţial, preciză el.

Dan rămăsese cu o mînă în aer, deasupra creştetului lui R-17, privindu-l pe Marc atent.

— Pleosc! conchise el. Asta-i bună. De ce-o fi esenţial?

— Ba este, îşi ajută Doly fratele. De unde să ştim dacă R-17 nu ne minte şi-acum, cînd ne predă lecţia? Da, Marc are dreptate. Ne-ai minţit sau nu, R-17, trebuie să ne spui.

— Dragii mei tineri, începu R-20, dar Doly îl opri:

— Te rog să nu te amesteci, R-20. Eu pe R-17 l-am întrebat, el a fost pe navă cu noi, nu tu. Adu-ne mai bine cîte o oranjadă, dar să fie proaspătă, te rog, proaspătă de tot!

— Ha! „Proaspătă de tot”! ricană Dan. Ai haz blondina! Poate nu ştii nici că portocalele sînt fabricate din alge, iar apa se reciclează? De unde oranjadă proaspătă pe-o navă eşuată în pustiul ăsta?

— Cum adică se reciclează apa? se strîmbă Doly.

— Nu e momentul acum, căută R-20 să evite şi discuţia aceasta.

Dan îl întrerupse însă din nou. Scoase unul din strigătele lui, după care explică:

— Sigur că apa se reciclează, Doly! Pe-o navă cosmică aşa se petrec lucrurile în mod normal... Apele de la sistemul secundar, sere, spălatul vaselor, toate zoaiele, ba şi urina se purifică, ştiinţific, evident, pentru a deveni

poetica „apă de izvor”, potabilă, necesară. Ei, hai. Să văd, dacă ştii asta, n-ai să mai bei apă!?

— Cînd terminăm lecţia, vom analiza şi problema respectivă, stabili fără drept de ape! R-17. Acum ascultaţi-mă, este hotărîtor pentru educaţia voastră ştiinţifică... Marc, nu-ţi deşuruba casca de protecţie! exclamă subit robotul.

Marc îşi continuă însă opera bombănind:

— De ce nu? Dan cum nu poartă costum de protecţie niciodată? De unde să ştiu că nu ne-ai minţit şi-n privinţa asta? Poate costumul nu este necesar, vreau oricum să verific.

— Nu v-a minţit cu rea intenţie, „v-a menajat”! rîse Dan. Marc, faţă verde tărcată, R-17 e un robot de treabă, dar robot! El crede cu străşnicie, indiferent de situaţie, toate „instrucţiunile preventive”. Nu s-a întrebat niciodată cam cît am putea trăi în costumele astea, dacă ne-ar lovi un meteorit! Că cine să ne salveze, cine să repare avaria? Voi sînteţi însă oameni, iar omul se-ntreabă, jiii, paf! A asolizat nava pirat cu omuleţi cenuşii, trebuie să le cereţi ajutorul.

— De ce să cerem ajutorul unei nave pirat? se burzului Doly. Nu-mi place scenariul, Dan! făcu ea gata să plîngă.

— Atunci inventează tu altul! sugeră Dan.

— Păi se poate?

— În timpul lecţiilor, trebuie să fiţi doar atenţi! anunţă R-17.

Dan însă făcu iarăşi abstracţie de intervenţia lui:

— De ce să nu se poată? E foarte uşor. Hait! Navele pirat lansează torpile magno-psihotronice! Contra mea şi-a fratelui meu cu pielea roşie venit din Constelaţia Lebedei.. Le cereţi ajutor sau nu?

— Ptaf! I-am lichidat cu o megasondă neutronică! tăie Marc. Gata, te-am salvat pe tine şi pe fratele tău, veniţi să facem schimb de pilule externe şi capsule pluritemporale!

— I-ai lichidat? Pe toţi?! făcu Dan disperat.

— Pe toţi!

— Nu se poate, Marc, zărghitule, de ce-ai făcut asta?! se indignă Dan. Unul măcar trebuia să scape, altfel se termină totul prea repede. A, uite că unul a scăpat, va aduce întărituri, nişte făpturi clonate.

— Ce este de fapt...?

— O făptură clonată?

— Ei, Dan, aia ştiu, se supără Marc. „Zărghitule” ai spus. Ce-i aia?.

— Zărghit? Unul... aşa, cam într-o ureche. Puţin sonat, zăpăcit, care strică jocul, ca tine.

— Văd că Marc respiră foarte bine şi fără cască, remarcă Doly. Am să mi-o scot şi eu.

— Bam-ba-ram! Bam-bam! Reapar alte şapte nave pirat! anunţă sfidător Dan, Bam-bam...

— Pe Univers! strigă R-17. Capul meu nu-i „tobă”, sau cum zici că se cheamă instrumentul acela ridicol, primitiv de semnalizare! Încetează, Dan, eu vă predau lecţia despre un mijloc mai evoluat de transmitere a mesajelor! Piesele componente ale aparatului de...

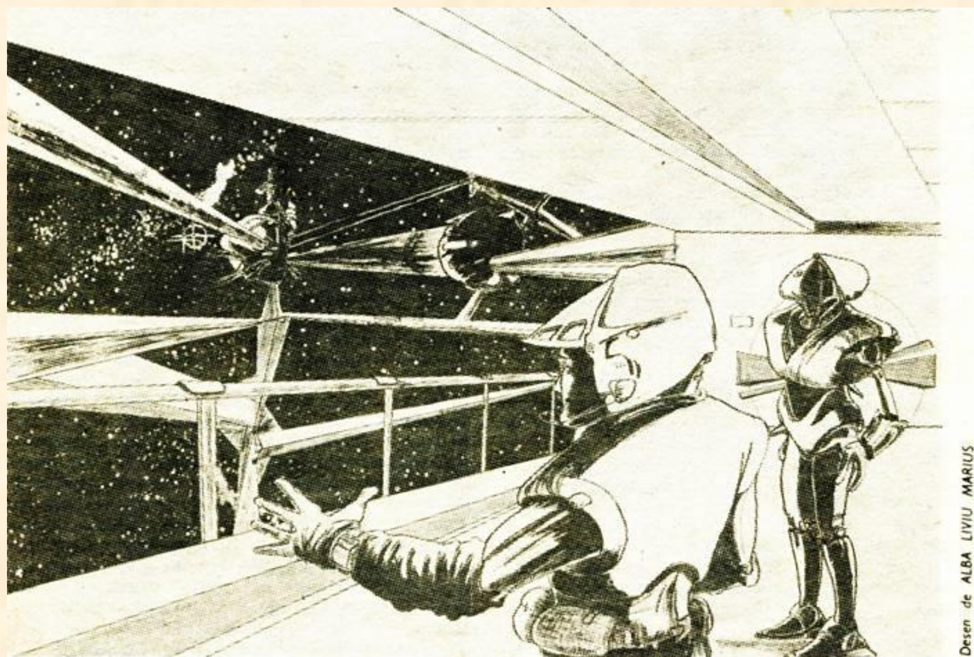
— Ptiu, poc! Uite – ai dracu’ piraţi, ne atacă iar! Ascundeţi-vă, Marc, Doly, cu astea nu-i de glumit, două nave au scuturi protectoare. Trebuie să luăm legătura cu fraţii fratelui meu din Constelaţia Lebăda.

— Daa? Să vedem cum! izbucni scandalizat R-20. Hai s-o văd şi pe-asta, habar n-aveţi nici unul cum se mînuieşte un aparat Morse măcar! O să baţi toba, să te-audă în Lebăda?!

— Ba ştim!

— Nu ştiţi nimic! Eşti îngrozitor, Dan, tu eşti zărghit, mă faci de rîs şi dai un exemplu prost, continuă atacul R-20. Ce-i cu tine? Pe micronava noastră erai un copil atît de cuminte. Ce s-a întîmplat?

— Altădată, R-20! Acum, zău, n-am timp, sîntem asaltaţi de oamenii broască şi energo-vampiri cosmici, nu vezi? Ne retragem strategic! decise

Dan, plonjînd de pe umerii lui R-17 direct în scaunul de pilotaj. Doly, ia legătura cu nava-mamă care ne-aşteaptă la marginea Sistemului Solar! Terra trebuie avertizată de primejdie. Marc, ce moşmondeşti?

— Vă acopăr retragerea. Spiuuu, fit! Am străpuns cu un tun laser scutul principalei nave pirat! ţipă Marc, mînuind ca pe o mitralieră aparatul de proiecţie. Dar mai sînt şase nave. Aruncaţi grenade antimaterie cît mai e timp!

— Bang! Nu mai am decît una, urlă ca scos din minţi Dan, care zvîrlise în capul lui R-17 un condensator.

Doly aprecie că era cazul să-i vină în ajutor.

— Doly, ce faci? Tu, Doly, tu?! rămase înlemnit R-17. Mica blondină aruncase asupra lui patru bobine şi două role, iar acum benzile înguste se derulau prin cameră. Cu rolele, Doly, pe care ştii că m-am străduit...

— Erau serpentine gravitaţionale, pentru derutarea reperajului spaţial! Am scăpat, Dan, anunţă triumfătoare Doly. Dar trei nave au scuturi şi plase de cîmp, cu astea ce facem?

— Muniţie specială, să putem intra în hiperspaţiu. Caietele, lada cu mandarine, hotărî rapid Dan.

— Lăsaţi caietele şi lada cu mandarine! strigă alertat R-20!

Doly trăsese însă lădiţa lîngă ea şi asupra celor doi roboţi începu să cadă o ploaie de fructe, caiete, creioane, piese didactice, pe care copiii le zvîrleau cu un soi de încrîncenare, încercînd să-i pocnească drept în cap.

— Nimic de făcut! Să mergem, o să le treacă, şopti deprimat R-20.

— Da, să mergem, acceptă R-17 şi cei doi se strecurară din cameră grăbiţi, spre încîntarea celor trei puşti, pe care îi auziră strigînd în urma lor:

— Derută în formaţia navelor pirat!

— Fug nemernicii!

— Victorie! Le-a eşuat invazia!

— Terra e salvată!

— Deocamdată, Doly, îi cunosc eu pe troglodiţii ăştia cosmici, vor reveni.

— Ftiu, ftiu! Ftiuuu!

. . . .

Ochiul acela ciclopic, de culoare verde, rămînea stins.

R-17 încercă din nou, apăsînd cu degetele sale puternice delicatele clapete ale pupitrului de control, dar zumzetul cunoscut al aparatajului de bord nu se făcu nici de această dată auzit.

Ceva îi scăpa. Din nou îi scăpase, deşi era la cea de-a 336-a încercare. Undeva în complicata ţesătură de micronice ale complexului creier ce dirija pilotajul automat se produsese un dereglaj. Blocare măruntă sau necaz mai mare, faptul rămînea fapt, nu izbutea şi pace să pună în stare de funcţionare blestemăţia sofisticată de ordinator, nici măcar staţia de emisie-recepţie a navei.

R-17 privi încă o dată pupitrul de comandă, pe care se aflau aşezate într-o ordine perfectă piesele de schimb pentru staţie, – instrumentele de lucru şi detectoarele ultrasensibile, ieşi din cameră, parcurse cu paşi lenţi coridorul curb al navei, coborî în holul principal şi rămase cu braţele încrucişate pe piept privind ecranul mare din peretele lateral, pe care se lăfăia imaginea dezolantă din pustiul în care asolizaseră.

Încremenire. Aceeaşi imobilitate absolută. Totul era arid, nu se zărea măcar o plantă uscată. Studiase, conform instrucţiunilor, împrejurimile, constatase că pe sute de kilometri situaţia era identică. Stînci, nisip şi pietriş cît vedeai cu ochii, planeta aceasta neînsemnată murise, se pare, de mult, de foarte mult timp.

Numai în mijlocul jalnicului deşert se contura... altă deziluzie, micronava de salvare de pe care, în urmă cu 14 zile, ajunseseră pînă aici R-20 şi Dan. O cercetase amănunţit. Era avariată grav, zdrobită după izbirea de solul dur şi colţuros. Era pur şi simplu greu de înţeles cum de R-20 şi unicul pasager uman scăpaseră cu viaţă. Da, acest Dan mai ales, fiinţele biologice bipede fiind atît de sensibile. Uite că totuşi Dan scăpase, dar staţia de emisie-recepţie a micronavei de salvare – în care-şi pusese ultimele speranţe – se făcuse zob.

Şansa – unica şansă – rămînea deci să repare staţia navei pe care se aflau. Numai că nici el, nici R-20 nu se pricepeau la aşa ceva. Fuseseră proiectaţi, elaboraţi în principal pentru munci domestice – îngrijirea serelor, bucătărie, curăţenie, supravegherea aparaturii de control. Aveau amîndoi, e drept, implementate în memorie şi o serie de cunoştinţe privind „supravieţuirea în caz de avarii”, dar toate teoretice, foarte generale. Aceste cunoştinţe şi instrucţiunile îi ajutaseră să aducă navele relativ întregi pînă aici, să asigure viaţa celor trei copii rămaşi fără părinţi – ceea ce nu era deloc uşor, pentru că, oh, acestor pui de oameni le erau necesare multe, prea multe, pentru a trăi. Ba reuşiseră să suplinească şi lipsa acelor părinţi, ce pieriseră înghiţiţi de necruţătorul Cosmos.

Cel mai supărător, derutant, dezarmant era că cei trei copii creşteau. Erau complet instabili, deveneau şi pretindeau permanent altceva, voiau să afle azi una, dar pînă te documentai să le răspunzi corect şi complet la o

întrebare îşi pierdeau deja interesul pentru acea temă şi erau dornici să ştie cine ştie ce altceva! Cît timp mai putea dura situaţia aceasta? Ar fi fost de fapt suficient să se defecteze şi computerul secundar, cel ce asigura microclimatul... iar atunci...

R-17 începu să calculeze metodic, pentru a afla cîte încercări trebuia să mai facă spre a depista cauzele dereglării creierului de pilotaj automat. Aceasta însemna să analizeze sistematic compartiment după compartiment. Rezultă un număr cu cinci cifre. Grozav de mare! Dar dacă ar fi cercetat toate compartimentele staţiei de emisie? Aici stabili un număr doar cu patru cifre. Era tot enorm, pentru că Dan avea să-i rîdă în nas încă mîine cînd le va preda lecţia...

Dan! Oh, Dan! De cînd apăruse acest Dan... totul se bulversase pe navă: ordinea, programul riguros de studiu, pînă şi prestigiul lui de profesor, atît de necesar. Totul se năruise, se dădea peste cap, apărea dezordinea, o zăpăceală completă.

R-17 îşi ridică încet capul, privi din nou imaginea încremenită a pustiului de pe mărunta planetă pe care eşuaseră. Constată că peste peisajul stîncos-nisipos se aşternuse noaptea. Noaptea?! Cînd trecuse timpul, de cînd zăcea oare el aici fără rost, fără să facă nimic, fără să întreprindă ceva, risipindu-şi inutil energia?!

A! Îşi propusese să discute cu R-20. Da. Asta era cea mai importantă problemă acum, prioritară sub toate aspectele, **trebuiau să ia o hotărîre** cu privire la Dan!

R-17 cobori încă un nivel, pînă în compartimentul unde se aflau serele. R-20 trebăluia printre containerele mari, în care pluteau algele scăldate în lumina artificială.

— Ai descoperit ceva?

— Nimic, mărturisi R-17. Nu am aflat măcar de ce natură e defecţiunea.

— E foarte grav, înţeleg, zise R~20. Ne aflăm din păcate departe de rutele cosmice obişnuite, ar putea trece ani... poate mulţi, pînă cînd, din întîmplare, vreo altă navă să se abată pe-aici. Iar dacă pînă atunci unul dintre noi, ori amîndoi, ne dereglăm...

— Ceea ce nu este deloc exclus cu aceşti copii! Nu înţeleg de ce oamenii nu au inventat sisteme mai eficiente de a se alimenta cu energie şi mai ales de a-şi fixa în creier cunoştinţele necesare!

— Nu-mi dau seama, recunoscu R-20. Dar aşa cum sînt, au supravieţuit în mod incredibil de-a lungul mileniilor, ba ne-au creat şi pe noi, observă el... Cum au reuşit asta atît de imperfecţi fiind, nu pricep să mă topeşti. Nu asta-i problema însă, acum. Te pot ajuta cu ceva?

— Da, ai putea, spuse deodată decis R-17. Îmi pare rău, dar trebuie să constat că, numaidecît după venirea ta şi a lui Dan pe nava noastră, eficienţa activităţii mele educative a scăzut, iar eu am de îndeplinit pînă la cap o misiune, R-20, pricepi? Părinţii lui Marc şi ai lui Doly doriseră să demonstreze că, în timpul călătoriilor spaţiale, copiii se pot dezvolta normal. Chestiunea, mi-au explicat, e de o mare importanţă, de perspectivă. Eu am asimilat toate cursurile care trebuie predate şi vreau să continui ce-au început ei, deşi fiinţele acestea umane memorează incredibil de greu. Mă simţeam în stare s o fac, dar ai apărut tu cu acest Dan! E puţin mai mare decît Marc şi Doly, îi influenţează negativ, strică totul, cred că eşti de acord.

— Nu ştiu ce-i cu el, rosti nedumerit R-20. Este inexplicabil ce s-a întîmplat.

— Nu-ţi fac nici o imputare, îşi continuă argumentaţia măsurat R-17. Îmi dau seama că Dan este un caracter dificil. Nu ascultă nimic din ce-i explici, nu este capabil să se concentreze, e indisciplinat, dezordonat, ilogic, zurbagiu. Un „zărghit”, cum ar zice el.

— Nu era deloc aşa, spuse abătut R-20. Cît timp am fost numai eu cu el pe micronava de salvare rămînea cuminte, tăcut, studia, ori îşi construia jucării ore întregi în faţa videocasetofonului, în vreme ce eu mă străduiam să pilotez micronava.

— Ah, de-acolo i se trage! Nenorocitele alea de videocasete cu nave pirat şi toate prostiile posibile! Cu „cai”! Auzi, „cai”! Ce-or fi fost, dacă vor fi existat vreodată, acei „cai” care fac „tu-dum, tu-dum!”? I-au rămas în memorie doar stupizeniile acelea! exclamă R-17. „Stînca neagra, piratul verde, calul alb, fratele roşu din Lebăda” şi alte inepţii! Iar cînd Dan s-a întîlnit cu Marc şi Doly... Da, s-a produs un salt involuntar de neînţeles. Contactul cu cei doi a produs un dereglaj complet.

— E ciudat, mormăi R-20, Vezi, eu aveam şi sarcina de-a înregistra săptămînal rezultatele unor analize şi teste. Cît timp trăiau părinţii lui Dan, ei îl antrenau la toate activităţile de pe navă. Nu-i predau cunoştinţe, aşa cum faci tu. Se jucau doar. Tatăl lui Dan alerga cu el pe culoarele navei, inventau tot felul de „scenarii”, se împuşcau, ţipau, schelălăiau, făceau ca

toate cele, reparau între timp cine ştie ce pe navă, dar şi cînd reparau, de pildă un prăjitor de pîine, taică-su îi spunea că repară nu ştiu ce „agregat laser”, care făcea parte din „scenariul” lor. Mereu făcea aşa, mereu, mereu!

— Asta însă îl deruta pe copil complet, nu?! Se încurcau toate planurile, nu mai înţelegea nimic?

— Nu ştiu, făcu contrariat R-20. Atunci... indicii de vitalitate şi de inteligenţă ai lui Dan creşteau permanent. Ei au scăzut mult cînd am rămas singur cu Dan pe mica navă de salvare. Dar au sporit vertiginos acum, cînd Dan i-a întîlnit pe Marc şi Doly. E paradoxal. Dar pare tot mai inteligent **acum,** cînd nu mai învaţă, nu mai asimilează nimic, cînd „galopează”, iar pe coridoare cu ceilalţi doi, urlă, chiuie, piuie, rîd şi se hîrjonesc toată ziua. Încep să cred că există o relaţie între alergat şi indicii de inteligenţă ai lui Dan...

— Dan e un zărghit! repetă apăsat, ca o concluzie, R-17. Nu ştiu ce se întîmplă cu el, ştiu însă că mi-i strică, da, mi-i strică pe Marc şi Doly, care altădată nu ieşeau din cuvîntul meu. Cît am fost singur cu ei, erau amîndoi ordonaţi, se înscriau întocmai în programul fixat, îi învăţasem să-mi asculte cuminţi fiecare expunere, fără să divagăm punîndu-mi întrebări derutante...

— Ah, Dan întreba tot timpul. Taică-su l-a învăţat aşa, pretindea că la ei... curiozitatea e o calitate care trebuie întreţinută. Iar filmele acelea...

— Filmele acelea am văzut amîndoi foarte bine ce rol au avut! Le stimulează fantezia, abătîndu-le atenţia de la însuşirea programului de cunoştinţe planificat.. Nu mai pot accepta asta, R-20! Marc şi Doly vor asimila **numai** ce le spun eu, nu se vor gîndi, nici afla altceva decît ce trebuie, fiecare noţiune la timpul său, de aceea **e necesar să-i separăm din nou!**

— Să-i separăm?

— Da. N-ai decît „să galopezi” tu cu Dan pe coridoarele navei, dacă crezi cu adevărat că asta „îi sporeşte inteligenţa”, Marc şi Doly vor urma programul de exerciţii psihice şi fizice pe care l-am fixat. Garantez că voi recupera curînd ce-am pierdut, **dacă** vom lucra în orare diferite în timp ce eu cu Marc şi Doly vom realiza programul prevăzut în grafic, vei avea grijă ca Dan să doarmă. Şi invers. Altminteri, vom avea mîine-poimîine trei zărghiţi pe navă, cu care nu ne vom mai înţelege nicicum. În ceea ce priveşte indicii de inteligenţă, vom revedea noi peste două luni diferenţa.

— Să încercăm, făcu parcă cu regret R-20.

— Merg să-i trezesc pe Marc şi pe Doly chiar acum, hotărî R-17. Voi începe programul imediat, scopul este prea înalt pentru a-l rata acceptînd compania acestui zărghit de Dan! încheie el.

Ieşi din seră, intră în camera copiilor, unde scoase un strigăt alarmat, din

care nu se înţelese decît „ecluză”.

R-20 veni grăbit, privi la fel de îngrijorat paturile goale.

— Camera ecluză! exclamă şi mai neliniştit R-17.

Pornise deja în fugă spre scările care duceau spre holul central, adăugînd:

— Să sperăm că acea „calitate” de care vorbeai nu i-a făcut să verifice dacă pot respira fără costume de protecţie şi în afara navei!

R-20 îl urmă pe scăriţa spirală, ajunseră în holul mare şi gol, unde uşa camerei ecluză se dovedi a fi totuşi neatinsă. Coridoarele erau şi ele pustii, pe navă domnea o linişte suspectă, care-l făcu pe R-17 să spună cu un soi de spaimă:

— Dacă-şi închipuie cumva că unul din stativele releelor e „stînca neagră”, „nava pirat”, ori mai ştiu eu ce şi îl bombardează cu „mine antimaterie” sîntem definitiv pierduţi. Asta numai Dan a putut să facă. Aleargă la grupul secundar, R-20, eu verific în compartimentul unu!

Jumătate de minut mai tîrziu, R-17 deschidea uşa grea a cabinei de comandă şi încremenea din nou.

Instalaţi fiecare în alt scaun de pilotaj, Marc şi micuţa Doly manevrau de zor clapetele şi butoanele pupitrului de pilotaj – ale căror circuite, din fericire, erau tăiate – strigînd cît îi ţinea gura:

— Executăm acum o manevră periculoasă! spuse Marc.

— Pentru a deruta navele pirat care ne urmăresc! preciză Doly.

— Trebuie să ne veniţi în ajutor! adăugă Dan. Vă transmitem coordonatele orbitale ale planetei în umbra căreia ne-am ascuns de piraţii ce vor să ne spele creierul, să ne anihileze voinţa!

Urmă un şir de cifre şi litere pe care Dan le citea de data aceasta de pe ecranul navigrafului. Grupajele erau corect redate, ceea ce pe R-17 îl uimi.

De-a dreptul incredibil era însă altceva. Cu părul des şi cîrlionţat plin de detectoare ultrasensibile care îi stăteau ca nişte pene zbîrlite războinic pe cap, Dan ţinea în mîna dreaptă pistolul, dar în stînga microfonul staţiei deschis. Iar emisia aceasta, spre deosebire de comenzile de pilotaj, nu mai cădea în gol. Pentru că ochiul... ochiul acela verde, ciclopic, al staţiei de emisie-recepţie **era aprins.**

Salvaţi?! Zărghitul?! Zărghitul, căruia el încerca să-i predea cunoştinţe... elementare, reparase staţia?! R-17 privea buimăcit, nevenindu-i să creadă. În lumina slabă a camerei de comandă ochiul acela verde clipea totuşi, clipea viu, complice parcă, clipea, clipea!

— Fraţilor din Lebăda, ori de unde veţi fi! continua apelul patetic Dan, ajutaţi-ne! Piraţii ne asaltează, ne apărăm tot mai greu! Veniţi şi salvaţi-ne,

încheiat! Ftiu! se întoarse Dan spre R-17, descoperindu-l în uşă.

— Ftiu! întări Marc, iar blonda Doly se răsuci şi ea spre noul venit cerînd cu un aer cuceritor:

— Ftiu, ftiu! R-17, te-am împuşcat! Cazi şi tu, o dată măcar! Cazi, te rog eu!

